

Ce vrei să te faci când vei fi mare?

Măciucă Andra-Maria

E o întrebare simplă pe care fiecare dintre noi a auzit-o în copilărie. Și răspunsul era de fiecare dată altul. Astăzi ne doream să fim Făt-Frumos sau Ileana Cosânzeana din povestea spusă de bunica, mâine medicul sau pompierul care a salvat atâtea vieți. Ceea ce era minunat atunci era că puteam fi orice. Sinceritatea, gingășia și naivitatea ce definesc copilăria ne permiteau să visăm și să credem că orice este posibil.

Astfel luând din acești ani superbi credința și capacitatea de a visa orice oricând, plecăm în viață. Ce este frumos și foarte important este că nu mergem pe acest drum singuri. Lângă mine, în prima fază, au fost părinții care, cred eu, ne oferă mormanul de vise și ne îndrumă spre cele frumoase. Pentru că de ce să visezi dacă nu visezi frumos? Ei m-au crescut într-un loc minunat unde orice copil ar fi fericit să își petreacă copilăria, loc în care am învățat ce înseamnă familia, iubirea, prietenia-lecții peste care cred că nimeni nu ar trebui să sară.

Apoi în drumul meu spre maturitate mi-au fost alături profesorii Școlii Spulber. Domnul învățător a așezat cu grijă și blândețe stiloul în mâna mea mică. Mâna unui copil care avea încă de pe atunci o mică idee despre ce ar vrea să fie, doctor fiind mereu răspunsul la întrebarea de care spuneam la început. Cu ajutorul dumnealui am învățat să îmi pun la încercare imaginația, am învățat cât este de minunat să citești și faptul că doar citind ne hrănim sufletul.

Am crescut și am dat peste alți profesori minunați care mi-au arătat cât e de frumos să ne cunoaștem istoria, cât de distractive sunt jocurile cu cifre și nu în ultimul rând am cunoscut un nou prieten care mi-a stat alături mereu de atunci: biologia. Acești oameni care m-au însoțit în această etapă mi-au arătat cu dragoste și blândețe că visul meu e posibil. Așa că am continuat.

Am mers mai departe la liceu păstrând lângă mine noul prieten și alegând un profil de științe. Visul meu era din ce în ce mai aproape. Reușeam de acum să pun baza a ceea ce îmi doream să fiu. Luând cu mine lecțiile primite în acel loc de poveste în care m-am născut, am ajuns printre oameni complet noi. Pășeam deja serios în viață. Învățam să fiu cât de cât independentă și să mă descurc cu orele de învățat care deveneau din ce în ce mai multe. Îmi era clar acum că medicina era drumul pe care trebuia să îmi continui călătoria. Ajunsesem printre oameni cu același țel ca și mine și munceam împreună pentru același scop îndrumați de prietenii noștri, profesorii de la Colegiul Național *Unirea*.

Era din ce în ce mai greu pentru că presiunea era mare. Examenul care îmi decidea viitorul se apropia și îmi doream din ce în ce mai mult să reușesc. Eram aproape să ating primul meu vis și emoțiile, entuziasmul își făceau simțită prezența. Și iată că într-o zi, după muncă, dezamăgiri, lacrimi, momente în care îmi pierdeam poate încrederea, am aflat că da. Sunt studentă la medicină.

Odată cu această bucurie pe care mi-a oferit-o, viața mi-a mai dat o lecție: că întotdeauna se poate. Și vă spun: se poate! Totul e să ai încredere în tine și în cei dragi. Să asculți și să primești sfaturi de la cei ce te iubesc și uneori poți fi chiar încăpățânat. Încăpățânat să încerci să ajungi la visul tău, chiar dacă uneori simți că nu mai poți, chiar dacă mai sunt piedici. Pentru că se poate!

Și acum dacă e să răspund la întrebarea: „Ce vrei să te faci când vei fi mare?” aş răspunde că vreau să devin un om bun, empatic, sincer, capabil să îi ajute pe cei din jur. Un om care să aibă puterea să spună mereu ceea ce vrea fără teamă, căruia să nu îi fie furate de lumea din jur principiile și lecțiile importante dobândite în copilărie: prietenia și iubirea.